

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Port Service s.r.o., IČ 28514734,
se sídlem Opatovická 160/18, Praha 1
zastoupen Mgr. Ing. Petrem Lhotským,
advokátem se sídlem Opletalova 1284/37, Praha 1,

proti
žalovanému

Generální ředitelství cel, IČ 71214011,
se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2018, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 7. 2018, č. j. X, (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný potvrdil v odvolacím řízení rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 9. 1. 2018, č. j. X (dále jen „rozhodnutí CÚ“).
2. Žalobce v postavení nepřímého zástupce příjemce zboží (společnosti All smiles spol. s r. o., se sídlem Donská 176/13, Praha 10 – Vršovice, DIČ: CZ28265751) podal dne 16. 9. 2014 u Celního úřadu pro Středočeský kraj celní prohlášení referenční číslo X na propuštění zboží deklarovaného jako „Ocelové podložky pozinkované – DIN 125A, DIN 440R, DIN 9021 – 5 127 200 ks“ s uvedením země původu Tchaj-wan. Celní úřad pro Středočeský kraj toto celní prohlášení téhož dne přijal pod evidenčním číslem X a zboží do navrženého režimu propustil.
3. Dne 20. 9. 2017 byla zahájena kontrola po propuštění zboží ev. č. X (dále jen „kontrola“). Předmětem kontroly bylo rozhodnutí v celním řízení X – položka č. 1. Rozsah kontroly byl stanoven na ověření správnosti deklarovaného původu zboží uvedeného v rozhodnutí v celním řízení X – položka č. 1.
4. Zpráva o kontrole po propuštění zboží ev.č. X ze dne 5. 1. 2018 konstatovala, že žalobce nesprávně deklaroval původ zboží v Tchaj-wanu, namísto správného původu zboží v Čínské lidové republice, a tím vznikl nedoplatek antidumpingového cla v celkové výši 466.775,- Kč.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. V první žalobní námitce žalobce uvádí, že rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný rozhodl v rozporu s nařízením Komise (EU) č. 2016/278 ze dne 26. 2. 2016, neboť antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli z Číny bylo zrušeno pro rozpor s antidumpingovými dohodami, což výslovně konstatuje sama Komise v bodu 10 preambule nařízení Komise (EU) č. 2016/278. Ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém usnesení sp. zn. 8 Afs 19/2017-24. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s ústavní zásadou, že daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona. Celní úřad však vydal platební výměr, kterým doměřil clo až po 28. 2. 2016 tj. po dni účinnosti nařízení č. 2016/278. V čl. 1 nařízení se stanoví že „.... Řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje.“ V čl. 2 se dále stanoví, že „... nabývá zrušení antidumpingového cla uvedeného v článku 1 dnem vstupu v platnost tohoto nařízení a není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem“. Rozhodla-li Komise o zastavení probíhajících řízení, nebylo možné zahájit řízení nové. V daném případě však kontrola byla zahájena dne 20. 9. 2017. K tomuto jednoznačnému výkladu nutno dojít jak výkladem gramatickým tak logickým, neboť uvalením cla byla porušena antidumpingová dohoda a okamžité zrušení jeho vybírání je tedy logickým důsledkem. I kdyby snad žalovaný dospěl k závěru, že výklad je nejasný, měl zvolit výklad ve prospěch daňového subjektu, srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 643/06.

6. Ve druhé námitce žalobce namítá, že dodatečný platební výměr byl vydán po uplynutí prekluzivní lhůty k vyměření celního dluhu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že prodlouženou prekluzivní lhůtu v dotčeném případě odůvodňuje podezření z podvodu tchajwanského vývozce zboží, zastření země původu, ze kterého by v důsledku objektivního zkrácení cla nejspíše profitoval příjemce. Což žalovaný dále zdůvodňuje trestným činem podvodu a krácení daně. Tento závěr však žalobce považuje za chybný, protože ani jedna ze skutkových podstat nebyla naplněna.
7. Ve třetí námitce žalobce upozorňuje na to, že z textu ust. § 24 celního zákona jednoznačně vyplývá, že clo se doměří všem osobám, které odpovídají za celní dluh společně a nerozdílně jako společný dluh. S ohledem na čl. 44 odst. 3 celního kodexu společenství tak měl celní úřad doměřit clo i deklarantovi. Tímto nezákonným způsobem znemožnil celní úřad žalobci uplatnit regresní nárok vůči společnosti All Smile, která poskytla údaje o původu zboží.
8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Žalovaný předně uvedl, že všechny žalobní námitky již byly uvedené v odvolání a žalovaným bezezbytku v jeho rozhodnutí vypořádány.
9. K první námitce uvedl, že předmětné antidumpingové clo bylo dlužné ze zákona, nebylo vyměřováno nově. Mělo tedy být součástí vyměřeného cla už v okamžiku dovozu, a pokud by byl deklarován skutečný původ zboží, také by vyměřeno bylo.
10. Žalobce v této souvislosti zcela nepřipadně odkazuje na text usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 19/2017-34 ze dne 7. 2. 2018, které však sloužilo pouze k přerušení řízení, jelikož v obdobné věci předložil italský soud, Commissione tributaria di primo grado di Bolzano, Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku ohledně platnosti nařízení Komise č. 91/2009 – viz řízení o předběžné otázce ve věci C-207/17: *„Přezkum první otázky neodhalil nic, čím by mohla být dotčena platnost nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, prováděcího nařízení Rady (EU) č. 924/2012 ze dne 4. října 2012, kterým se mění nařízení (ES) č. 91/2009 nebo prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/519 ze dne 26. března 2015 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, na základě přezkumu opatření před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009.“* Tímto rozsudkem tak byl jednoznačně potvrzen závěr žalovaného, že zrušení nařízení č. 91/2009 nařízením č. 2016/278 má účinky toliko ex nunc. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno zcela v souladu s komunitárním právem, přičemž žalovaný v postupu celního úřadu při vydání rozhodnutí CÚ (doměření antidumpingového cla) neshledal žádnou nezákonnost.
11. Rovněž žalobní bod týkající se prekluze byl uplatněn jako námitka v odvolacím řízení, proto na své odůvodnění pro stručnost žalovaný odkázal. Jen na okraj žalovaný k žalobcem uvedenému rozsudku ESD-273/90 (mimořádně vztahujícímu se k již dávno neplatnému Nařízení Rady (EHS) č. 1697/79 ze dne 24. července 1979; zrušeno 1. 1. 1994) uvedl, že tento rozsudek neosvětluje podmínky aplikace čl. 221 odst. 4 celního kodexu směrem k výrazu „jednání, které může vést k trestnímu řízení“ (jak se domnívá žalobce), nýbrž v bodě 11. hovoří o tom, že citovaný výraz nepochybně splňuje požadavky právní jistoty a stanovuje jasné kritérium zajišťující, že aplikace dotyčného ustanovení bude jasná

jak pro hospodářský subjekt, tak pro příslušné správní orgány (viz bod 11 rozsudku ESD-273/90).

12. V posledním bodu žaloby žalovaný namítá, že společný celní dluh byl v rozporu s ust. § 24 celního zákona vyměřen pouze žalobci a nikoliv i dalším společným dlužníkům. Žalovaný i nadále setrvává na názoru, že celní úřad byl oprávněn vyměřit předmětné antidumpingové clo žalobci, přičemž skutečnost, zda bylo či nebylo toto clo vyměřeno i dalším případným dlužníkům, není podmínkou pro zákonnost napadeného rozhodnutí. Uplatňování regresních nároků žalobce vůči dovozci je pak zcela věcí nastavení jejich vzájemných smluvních ujednání v rámci jejich podnikatelské činnosti. V této souvislosti žalovaný plně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 54/2012 ze dne 22. 2. 2013: „...*Pasivní solidarita (tedy solidarita na straně dlužnické) je institutem prospívajícím věřiteli: zlepšuje jeho postavení, neboť mu umožňuje zvolit si jakéhokoli z dlužníků a žádat po něm poskytnutí celého plnění. Celní orgán coby věřitel není při výběru dlužníka vázán úvahami o tom, kdo ze solidárních dlužníků nese vinu na odnětí zboží celnímu dohledu či v jaké míře se na něm každý z nich podílel, a už vůbec se jeho výběr neřídí pořadím dlužníků podle výčtu obsaženého v zákoně. Jeho volba je vedena pouze snahou o to, aby celní dluh byl uhrazen včas a řádně, tedy v plné výši. Solidarita dlužníků má celnímu orgánu usnadňovat vyměření celního dluhu...*“, a dále: „...*dlužníci podle § 240 odst. 3 celního zákona jsou dlužníky společnými a nerozdílnými. Pro povahu tohoto spoludlužnického vztahu je nevýznamné, zda celní orgán vyměří celní dluh jen některému z nich nebo všem: solidarita dlužníků totiž nevzniká rozhodnutím, nýbrž je založena přímo zákonem...*“

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze (dále také jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Žaloba není důvodná.
14. Ze správního spisu bylo konstatováno, že kontrolovaná osoba zařadila pro příjemce zboží, společnost All smiles, spol. s r.o., Praha 10 - Vršovice, Donská 176/13, PSČ 10100, IČ: 28265751, dovezené zboží popsané v odst. 31, položka č. 1, jako „Ocelové podložky pozinkované – DIN 125A, DIN440R, DIN 9021, 5 127 200 ks, MSKU 3813355“, země původu Tchaj-wan, uvedené na faktuře č. 14CJ05001F/3, ze dne 11. 7. 2014, pod čísly 1 až 33 jako „DIN 125A plain, DIN 125A zinc plated small boxes, DIN 125A hot dip galvanized small boxes, DIN 440R plain small boxes, DIN 440R zinc plated small boxes, DIN 9021 zinc plated small boxes“ do podpoložky 7318 2200 kombinované nomenklatury (dále jen „KN“) Taric kód 98, se sazbou cla 3,7 %.
15. Ze zprávy o kontrole se podává, že celní úřad na základě provedených důkazů měl za prokázané, že na předmětném JSD X je u položky č. 1 chybně deklarována země původu dovezeného zboží. Celní úřad toto svoje tvrzení opřel o zjištění uvedená ve Zprávě OLAF (Evropský úřad pro boj proti podvodům) No. AM 2016/009, číslo případu X, Informace č. X.
16. Ze zprávy se dále podává, že „OLAF zahájil šetření případu týkajícího se úniku antidumpingového dovozního cla uvaleného na čínské spojovací prostředky dovážené přes Tchaj-wan na území Společenství. Šetření probíhalo ve spolupráci s Orgánem celního pátrání Tchaj-

wanu (dále jen „DOI“), který poskytl OLAF údaje o zásilkách kontejnerů v souvislosti se zpětným dovozem spojovacích prostředků z Tchaj-wanských svobodných pásem, kdy byly tyto zásilky původně dovezeny z Čínské lidové republiky. DOI souhlasil, že v případě, jestliže zásilky z Tchaj-wanu byly deklarovány s jiným místem určení než EU, a OLAF prokáže, že ve skutečnosti zásilky byly dovezeny do EU, tak poskytne podrobné údaje o těchto zásilkách. Na základě uvedené dohody mezi OLAF a DOI byly DOI předloženy získané informace o zásilkách splňujících zadané údaje. Následně zaslal DOI podrobnosti o těchto zásilkách OLAF.

Ze získaných informací je zřejmé, že předmětné zboží má původ v Čínské lidové republice. Přílohou Zprávy OLAF No. AM 2016/009, číslo případu X, Informace č. X, je komplexní tabulka získaných informací od orgánu DOI, ze které vyplývá ucelený řetězec událostí potvrzující výše uvedené zjištění, viz tabulka v souboru „Annex_2-Excel_file_with_transshipment data (OLAF2016031)“ (dále jen „tabulka“). Dodavatel v Čínské lidové republice (sloupec „Seller“ tabulky) vyvezl zboží na území Tchaj-wanu příjemci (sloupec „Taiwanese importer“ tabulky). Na území Tchaj-wanu bylo zboží propuštěno do režimu zpětného vývozu (sloupec „Taiwanese Exporter“), ale v rozporu s deklarovaným místem určení zpětného vývozu, bylo následně zboží dovezeno v kontejneru (sloupec „Container“ tabulky) na území Společenství. Následně poté bylo zboží s uvedením původu zboží Tchaj-wan propuštěno do režimu volný oběh v České republice.

Na základě výše uvedeného zjištění provedl celní úřad kontrolu po propuštění zboží X, za účelem napravení chybných údajů, deklarovaných ve výše uvedeném celním prohlášení, a to v souladu se zněním čl. 221 odst. 4 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, celní kodex Společenství ve znění platném v době propuštění výše uvedeného zboží do volného oběhu a § 265 zákona 13/1993 Sb., celní zákon, taktéž ve znění platném v době propuštění výše uvedeného zboží do volného oběhu, neboť existují okolnosti svědčící o situaci, kdy celní dluh vznikl v důsledku činu, který v době kdy byl spáchán, mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení, čímž se prodlužuje lhůta pro oznámení celního dluhu dlužníkovi na 10 let od vzniku celního dluhu.“

17. Soud se nejdříve zabýval první žalobní námitkou, ve které žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť dne 26. 2. 2016 bylo vydáno nařízení č. 2016/278, jímž bylo konečné antidumpingové clo na některé spojovací prostředky ze železa či oceli zrušeno, a tudíž žalovaný ve věci postupoval ústavně zcela nekonformním způsobem, když na danou situaci aplikoval předpis již dříve zrušený – tj. nařízení č. 91/2009.
18. V této souvislosti soud konstatuje, že celní prohlášení byla činěna v průběhu roků 2012 a 2013, tedy v době, kdy se na dané zboží nepochybně vztahovalo antidumpingové nařízení č. 91/2009. Pro stanovení výše cla je přitom určující, jaké hmotné právo platilo právě v rozhodné době. Jinými slovy, pro posouzení celní povinnosti byly rozhodné hmotněprávní předpisy upravující případy vzniku povinnosti zaplatit clo. V nyní posuzovaném případě tak s ohledem na antidumpingové nařízení č. 91/2009 bylo předmětné zboží zatíženo antidumpingovým clem, což nebylo mezi stranami sporné.
19. Z účastníky citovaného rozsudku Soudního dvora EU ze dne 18. 10. 2018, věc C-207/17, Rotho Blaas Srl v. Agenzia delle Dogane e dei Monopoli, se podává, že zrušení antidumpingového cla nelze vnímat jako důvod neplatnosti antidumpingového nařízení č. 91/2009. V návaznosti na to pak Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích rozvedl, že prováděcí nařízení č. 2016/278 nestanoví zpětnou účinnost (tj. působení *ex tunc*). V rozsudku ze dne 7. 11. 2018, č. j. 2 Afs 332/2016-52, právě s odkazem na nadepsaný rozsudek Soudního dvora EU NSS konstatoval, že „[z] výše citovaného rozsudku Soudního

dvora Evropské unie je zřejmé, že přijetí zprávy Odvolacím orgánem WTO, z níž vyplývá nesoulad postupu vedoucího k zavedení předmětného cla s antidumpingovou dohodou a tedy i s čl. VI. GATT je z hlediska platnosti nařízení č. 91/2009, resp. daného antidumpingového cla, irelevantní. Stejně tak Soudní dvůr jednoznačně vyjádřil, že zrušení antidumpingového cla nelze vnímat jako důvod jeho neplatnosti“ (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018 č. j. 6 Afs 53/2018-38, ze dne 21. 11. 2018 č. j. 7 Afs 53/2018-40, ze dne 15. 11. 2018 č. j. 9 Afs 24/2017-45, ze dne 21. 11. 2018 č. j. 9 Afs 25/2017-47, ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10 Afs 186/2017-64, či ze dne 7. 1. 2019, č. j. 8 Afs 19/2017-41).

20. Soud se shoduje se žalovaným, že zpětná působnost by byla nespravedlivá k těm dovozcům, jejichž zboží, dovezené ve stejné době jako zboží žalobkyně, tedy zatížené antidumpingovým clem, a kteří již toto clo zaplatili. Výklad, který zastává žalobce, by vedl k tomu, že dva subjekty, které dovezly ve stejném okamžiku stejné zboží, by byly povinné uhradit různá cla, což je nepřijatelné.
21. Zrušení konečného antidumpingového cla nařízením č. 2016/278 není důvodem neplatnosti nařízení č. 91/2009. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 57/2018-40, přímo říká, že „[z] uvedeného je tedy zřejmé, že žalovaný mohl aplikovat nařízení č. 91/2009 v době doměření antidumpingového cla stěžovatelce. Nebyl tedy porušen ani čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Afs 163/2018-29, bylo konstatováno, že „[l]ze tak uzavřít, že celním orgánům nic nebrání, aby na základě provedené kontroly po propuštění zboží doměřily deklarantovi antidumpingové clo podle nařízení Rady č. 91/2009 i poté, co bylo prováděcím nařízením Komise 2016/278 zrušeno, vznikl-li celní dluh před nabytím účinnosti tohoto prováděcího nařízení.“
22. V posuzované věci je tedy možné shrnout, že předmětné antidumpingové clo bylo zrušeno *pro futuro* a nikoliv zpětně, a tudíž v tomto ohledu žalovaný postupoval plně v souladu s právním řádem a Ústavou, resp. v napadeném rozhodnutí aplikoval správný právní předpis. Nutno tak odmítnout námitku žalobkyně, že jí bylo předmětné clo doměřeno nezákonně a v rozporu s ústavním pořádkem.
23. Podle čl. 1 nařízení Komise (EU) č. 2016/278 konečné antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli, jiných než z nerezavějící oceli, tj. vrutů do dřeva (kromě vrtulí do pražců), závitořezných šroubů, ostatních šroubů a svorníků s hlavou (též s jejich maticemi nebo podložkami, ale kromě šroubů soustružených z tyčí, prutů, profilů nebo z drátů, o plném průřezu, s tloušťkou dřívku nepřesahující 6 mm a kromě šroubů a svorníků pro upevňování konstrukčních materiálů železničních tratí) a podložek, v současnosti kódů KN 7318 12 90, 7318 14 91, 7318 14 99, 7318 15 59, 7318 15 69, 7318 15 81, 7318 15 89, ex 7318 15 90, ex 7318 21 00 a ex 7318 22 00 (kódy TARIC 7318 15 90 21, 7318 15 90 29, 7318 15 90 71, 7318 15 90 79, 7318 15 90 91, 7318 15 90 98, 7318 21 00 31, 7318 21 00 39, 7318 21 00 95, 7318 21 00 98, 7318 22 00 31, 7318 22 00 39, 7318 22 00 95 a 7318 22 00 98) a pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířené na dovoz zasílaný z Malajsie bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Malajsie, se zrušuje a řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje.
24. V souladu s čl. 2 citovaného nařízení nabývá zrušení antidumpingového cla uvedeného v čl. 1 účinku dnem vstupu tohoto nařízení v platnost a není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem.

25. Nařízení č. 2016/278 vstoupilo v účinnost dne 28. 2. 2016. Dovážené zboží bylo do režimu volného oběhu propuštěno na základě celního prohlášení ev.č. X ze dne 16. 9. 2014 tedy před účinností nařízení č. 2016/278. K otázce zastavení řízení o doměření konečného antidumpingového cla, resp. k výkladu čl. 1 nařízení č. 2016/278 Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 2 Afs 377/2019-31, ze dne 19. 8. 2020, konstatoval, že „[z] ničeho nevyplývá, že by snad Komise zamýšlela zastavit veškerá celní řízení vedená orgány celních správ jednotlivých členských států ve věcech celních povinností subjektů, které po čas účinnosti nařízení č. 91/2009 uskutečnily dovoz dotčených spojovacích prostředků ze železa nebo oceli, pocházejících z Čínské lidové republiky“. V rozsudku č.j. 3 Afs 163/2018-29 ze dne 26. 8. 2020 Nejvyšší správní soud uvedený právní názor rozvedl tak, že „[r]ozhodnou právní úpravou, podle níž je třeba stanovit povinnost žalobkyně zaplatit dovozní clo, respektive antidumpingové clo, je ... den, kdy celní orgány přijaly její celní prohlášení. ... zrušení antidumpingového cla podle článku 1 in fine tohoto prováděcího nařízení (nařízení č. 2016/278 – pozn. soudu) se žádným způsobem nedotýká vyměřovacích či doměřovacích řízení zahájených vnitrostátními orgány dříve. Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelem, že ke zrušení antidumpingového cla na spojovací materiál ze železa nebo oceli nedošlo se zpětným účinkem. Lze tak uzavřít, že celním orgánům nic nebrání, aby na základě provedené kontroly po propuštění zboží doměřily deklarantovi antidumpingové clo podle nařízení Rady č. 91/2009 i poté, co bylo prováděcím nařízením Komise 2016/278 zrušeno, vznikl-li celní dluh před nabytím účinnosti tohoto prováděcího nařízení“.
26. S ohledem na shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze proto jednoznačně uzavřít, že předmětný čl. 1 nařízení nebrání pokračovat nebo zahájit řízení o doměření cla, vznikl-li celní dluh před nabytím účinnosti tohoto prováděcího nařízení. Tento článek totiž nutno vykládat v souvislosti s čl. 2, kde je uvedené, že zrušení antidumpingového cla uvedeného v čl. 1 nabývá účinku dnem vstupu tohoto nařízení v platnost a není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem. To znamená, že v čl. 1 uvedené slovní spojení „řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje“ nutno vztáhnout k účinnosti tohoto nařízení, tedy jedná se pouze o řízení týkající se dovozu, ke kterému došlo po účinnosti tohoto nařízení s tím, že tato řízení mají být zastavena.
27. První žalobní námitka je tak nedůvodná.
28. Co se týče druhé žalobní námítky namítající prekluzi a to z důvodu, že nebyla naplněna ani jedna skutková podstata žalovaným uváděných trestných činů, soud uvádí následující:
29. Celní úřad opřel svůj závěr, že se lhůta pro oznámení celního dluhu dlužníkovi prodlužuje na 10 let od vzniku celního dluhu, o důkazy získané „při misi OLAF, od orgánu DOI, který byl součástí Zprávy OLAF. Výše popsané jednání, při kterém čínský dodavatel vyvezl zboží na Tchaj-wan, kde tchajwanský odběratel po dovozu navrhl zpětný vývoz, který se ovšem neuskutečnil, protože následně bylo předmětné zboží dodáno na území Společenství, opravňuje celní úřad k sepsání záznamu podle § 158 odst. 3 trestního řádu, a to zejména z důvodu pravděpodobného naplnění podmínek Trestního zákoníku § 209 – Podvod – když neuvedení skutečného/zastřehného původu v Čínské lidové republice bylo realizováno odesílatelem zboží, jednoznačně z něj profitoval příjemce zboží, a to neubrazením antidumpingového cla uvaleného na zmíněné zboží s původem v Čínské lidové republice, ve značné výši 74,1 %, případně § 240 – zkrácení cla – protože při celním řízení byly předloženy doklady prokazující nesprávný původ zboží s vědomím skutečného čínského původu zboží v době podání celních prohlášení a tedy s přímým subjektivním cílem zkrátit clo v původních celních řízeních, přičemž k takovému následku v předmětných případech s neoprávněným podstatným profitem na straně příjemce

zboží také skutečně došlo. V důsledku podvodného zakrytí skutečného původu zboží (předložením nepravdivých dokladů o původu zboží) došlo k nevyměření a nevybrání antidumpingového cla.“

30. Žalovaný k tomu ve své rozhodnutí kromě jiného uvedl následující: *„Jak vyplynulo z provedených důkazních prostředků, chybná deklarace nesprávného tchajwanského původu zboží v celním prohlášení, namísto uvedení správného původu čínského, byla umožněna předchozím deliktním jednáním tchajwanského vývozce, který v souvislosti s podvodnou překládkou zboží (za účelem fingoání tchajwanského původu zboží) prokazatelně pro příjemce zboží pořídil nepravdivé Osvědčení o původu zboží - Certificate of origin č. X ze dne 12. 8. 2014 (dále jen „Osvědčení“) a to s plným vědomím skutečného skutkového stavu a v přímé souvislosti s bezprostředně navazujícím dovozem zboží do EU, tj. s vědomím, že pořízené Osvědčení bude obratem použito v celním řízení, kde bude podvodně předstírat, že nejde o čínský, ale o tchajwanský výrobek. Takové osvědčení je v EU nadáno presumpcí správnosti a dokonce účinkem preferenčního zacházení se zbožím. Jednání tchajwanského vývozce – jakkoli jednajícího v přímé či nepřímé součinnosti s čínským vývozcem – umožnilo antidumpingové clo obejít. To bylo nutnou podmínkou předmětného zkrácení, resp. nevyměření ze zákona dlužného cla. Přinejmenším šlo o nepřímou příčinu tohoto nežádoucího následku (zkrácení dlužného cla), ke kterému došlo v České republice, neboť předmětné doklady a především nepravdivé Osvědčení byly tchajwanským vývozcem pro příjemce zboží jakožto integrální součást jediného jednání v širším smyslu opatřeny právě v uvedené přímé souvislosti s dovozem zboží do EU a s jeho bezprostředně navazujícím předložením v celním řízení; to vše v případě, že by příjemce zboží (resp. kumulativně deklarant či jakákoli jiná osoba přímo či nepřímo se podílející na dotčeném celním řízení) o skutečném čínském původu zboží v této době nevěděl a stal by se tak „obětí“ podvodu ze strany tchajwanského (resp. případně i čínského) vývozce zboží, byť by z původního zkrácení cla v celním řízení v zásadním rozsahu sám profitoval.*

...

Prodlouženou prekluzivní lhůtu v dotčeném případě předně odůvodňuje podezření z podvodu tchajwanského vývozce na příjemci zboží, který by mohl být trestným činem podvodu podle § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Takový trestný čin mohl být výše uváděnou nepřímou příčinou nežádoucího následku (zkrácení dlužného cla na základě podaného celního prohlášení), ke kterému došlo v České republice (stejně tak k následku takového případného podvodu na příjemci zboží by došlo v České republice). Jak již bylo konstatováno, předmětné doklady a především nepravdivé Osvědčení byly tchajwanským vývozcem pro příjemce zboží jakožto integrální součást jediného jednání v širším smyslu opatřeny právě v uvedené přímé souvislosti s dovozem zboží do EU a s jeho bezprostředně navazujícím předložením v celním řízení. V takovém případě by tchajwanský vývozcem nejen příjemce zboží úmyslně podvedl, ale také musel vědět, že s jím opatřenými nepravdivými doklady bude následně kráceno antidumpingové clo příslušnou osobou podílející se na podání celního prohlášení.“

31. Soud předně se shora uvedenými závěry žalovaného o podvodném jednání, v jehož důsledku celní dluh vznikl, zcela souhlasí a na jeho celé znění v části odůvodnění ad 1) a 2) v dalším odkazuje. Soud má za to, že je tento závěr jednak řádně prokázán a jednak dostačující pro zdůvodnění prodloužení prekluzivní lhůty. Obdobně se vyjádřil i Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 12. 11. 2020, č. j. 62 Af 57/2018-115, týkajícím se obdobné věci, s jehož závěry se městský soud zcela ztotožňuje: *„Pokud jde o míru detailu ohledně prokázání trestnosti činu, na základě něhož celní dluh vznikl, ve smyslu čl. 221 odst. 4*

celního kodexu Společenství, tak se jeho (trestní) kvalifikace provádí pouze v rámci a pro účely celního řízení, jehož jediným cílem je umožnit celním orgánům napravit případy vybrání dovozního nebo vývozního cla v nesprávné nebo nedostatečné výši (rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-62/06 ze dne 18. 12. 2007). Není současně nutné, aby pachatelem činu byl dlužník celního dluhu (rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C- 124/08 a C- 125/08 ze dne 16. 7. 2009). Pro aplikaci čl. 221 odst. 4 celního kodexu Společenství a § 265 celního zákona, kterými dochází k prolomení obecné tříleté prekluzivní lhůty podle čl. 221 odst. 3 celního kodexu Společenství, je dostačující toliko důvodné podezření, že celní dlužník takový čin mohl spáchat, resp. že jej mohl spáchat i jiný subjekt v rámci dodavatelského řetězce (rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 54 Af 5/2018-40 ze dne 26. 5. 2020)....

Namítá-li žalobce přílišnou obecnost těchto závěrů, nemůže mu zdejší soud dát za pravdu. S vyšší mírou obecnosti pracuje jak celní kodex Společenství v čl. 221, tak celní zákon v § 265, a to s ohledem na postavení celních orgánů, které nejsou oprávněny rozhodovat o vině a trestu (v souladu s čl. 40 odst. 1 Ústavy České republiky tak mohou činit pouze soudy) a současně nevystupují ani jako orgány činné v trestním řízení, což se nutně odráží v možnostech, které jsou pro hypotetické prokázání spáchání trestného činu (včetně například úmyslu pachatele) nezbytné. Akceptovatelná míra obecnosti tak je dána důvodným podezřením, že celní dluh vznikl v souvislosti s činem, který byl v době spáchání trestným. Tak tomu také v posuzované věci je.

Osvědčení o původu zboží (Certificate of origin) je dokladem, jehož náležitosti jsou stanoveny v článku 47 prováděcího nařízení, za účelem prokazování původu při celním řízení, a v případě pořízení tohoto nepravdivého dokladu nemůže být jiným účelem nic jiného, než zastření skutečné země původu a v daném případě tedy přímo i obcházení působnosti příslušného antidumpingového opatření.

... Prodlouženou prekluzivní lhůtu pak dostatečně odůvodňuje vedle uvedeného podezření z podvodu alternativní podezření ze zkrácení cla příjemcem zboží, deklarantem či jakoukoli rozhodnutí č. j.: X strana 10 z 19 jinou osobou přímo či nepřímo se podílející na dotčeném celním řízení, který by mohl být trestným činem podle § 240 trestního zákoníku. Takový trestný čin mohl být výše uváděnou přímou příčinou tohoto nežádoucího následku (zkrácení dlužného cla), ke kterému by došlo v České republice.“

32. Soud neshledal důvodnou ani poslední žalobní námitku, kterou žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí kvůli nedoměření celního dluhu i příjemci zboží.
33. Ustanovení § 24 odst. 1 a 2 celního zákona stanoví, že clo lze doměřit všem osobám, které odpovídají za clo společně a nerozdílně, a že správce cla může doměřit clo na základě celní kontroly, která byla provedena vůči jedné z osob, které odpovídají za celní dluh společně a nerozdílně.
34. Soud má za to, že způsob, jakým se s touto odvolací námitkou žalovaný vypořádal, je rovněž zcela dostačující. Žalovaný odkázal na důvodovou zprávu k ust. § 24 celního zákona, která postup žalovaného aprobuje a ve které je kromě jiného uvedené: „Správce daně je oprávněn zvolit daňový subjekt, který bude daňovou povinnost plnit, a v této souvislosti se na něj obrátit... Následně se daňové subjekty mezi sebou vzájemně vypořádají. V právní úpravě je tento vztah vyjádřen nejčastěji slovy "společně a nerozdílně"...Navržené ustanovení navazuje na skutečnost, že podle celního kodexu Unie odpovídá osoba zastoupená na základě nepřímého zastoupení a jeho zástupce (příp. jiné osoby, o kterých to celní kodex Unie stanoví) za zaplacení cla společně a nerozdílně....Při striktním držení se subsidiární úpravy daňového řádu

by při provádění celní kontroly bylo třeba provést kontrolu u obou (případně u více) dotčených subjektů. Pro potřeby správy cla nicméně postačí model, kdy bude kontrola provedena pouze u jednoho z dotčených subjektů a zbylým subjektům správce cla sdělí až výsledek celní kontroly.“

35. Soud má za to, že ze shora citovaného zákonného ustanovení jasně plyne vůle zákonodárce umožnit správci daně doměřit clo kterékoliv osobě, která odpovídá za clo a to na základě kontroly provedené pouze u této osoby. Tento závěr byl potvrzen i rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 54/2012, ze dne 22. 2. 2013, který citoval žalovaný ve svém vyjádření a který se sice vztahoval k ust. § 250 zák. č. 13/1993 Sb., který je však plně aplikovatelný na § 24 nového celního zákona. Pokud tedy žalovaný zahájil kontrolu pouze u žalobce jako nepřímého zástupce příjemce zboží a pokud dlužné clo doměřil pouze jemu, není tento postup nezákonný. Soud nesouhlasí se žalobcem, že tímto způsobem celní úřad znemožnil žalobci uplatnit regresní nárok vůči společnosti All Smile, která poskytla údaje o původu zboží. Pokud ze zákona vyplývá společná a nerozdílná odpovědnost vícero dlužníků, pro uplatnění nároku vůči dalšímu dlužníkovi není zapotřebí, aby bylo clo doměřeno i vůči tomuto dlužníkovi. Jak uzavírá i Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku: *„Nelze přisvědčit tomu, že označení konkrétních solidárně zavázaných osob v rozhodnutí o vyměření celního dluhu je předpokladem k tomu, aby jeden z dlužníků mohl regresním postihem žádat náhradu splněného dluhu na ostatních dlužnících: k povinností celního orgánu totiž nepatří rozhodovat o tom, kdo všechno je dlužníkem, aby stěžovateli usnadnil případné prokazování nároku. Je na stěžovateli, aby v takovém soudním řízení sám označil osoby, které má za své spoludlužníky, a na obecném soudu, aby si pak posoudil pasivní žalobní legitimaci těchto osob.“*

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jemu tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 31. srpna 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu